

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/443/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613202854
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3613202854.1

Rozhodnutie

O. súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, v konaní zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5 proti odporcovi F. L., štátnemu občanovi X. republiky, bytom F., A.. X. XXX/XX, toho času bytom W., W. 804, o zaplatenie 1.161,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 4C/58/2013-130 zo dňa 04. decembra 2014, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.161,50 eur, úrok z omeškania v sume 140,46 eur, úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 717,44 eur od 04.12.2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 1.637,88 eur pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 1.568,38 eur a z ostatných trov v sume 69,50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil súd výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré posúdil podľa § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, 6, § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu 25.9.2003 /ku dňu uzavretia zmluvy o úvere/, podľa § 497 a § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu 25.9.2003, podľa § 879f ods. 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 558, § 110 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004 a uviedol, že dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je podaný dôvodne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca navrhovateľa Slovenská sporiteľňa a.s. a odporca uzavreli dňa 25.9.2003 zmluvu o kontokorentnom úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.. Zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa citovaného zákona. Keďže ide o úver poskytnutý formou úverového rámca, zmluva nemusí obsahovať vyčíslenie ročnej percentuálnej miery nákladov /§ 3 ods. 6 cit. zák./.. Zo zmluvy jasným a určitým spôsobom vyplýva dojednanie výšky úverového rámca v sume 50 000,- Sk /1.659,70 eur/, výšky úrokovej sadzby 10,85% p.a., konečnej splatnosti 24.9.2004, poplatkov za poskytnutie úveru a za jeho správu, ako aj výška úroku z prečerpania 26,40% p.a. V prípade neoznámene dlžníkom najmenej 1 mesiac pred uzavretím zmluvy o tom, že nemá záujem o jej predĺženie, sa predlžuje doba trvania zmluvy vždy o jeden rok. Odporca v konaní namietal, že pri uzatváraní zmluvy nebol oboznámený s výškou úrokov. Toto jeho tvrdenie súd považoval za účelové, pretože zo zmluvy jednoznačne vyplýva výška úrokovej sadzby a táto výška nijakým spôsobom nevybočuje z výšky úrokov, ktoré boli v čase uzavretia zmluvy obvyklé. Odporca zmluvu vlastnoručne podpísal, pričom v zmluve vyhlásil, že sa s ňou oboznámil. Kým úver riadne a včas splácal, výšku úrokov nenamietal. Pre porovnanie súd uviedol, že výška zákonného úroku

z omeškania bola v čase uzavretia zmluvy 12,5% p.a. Dohodnutý úrok 10,85% p.a., ani dohodnutý úrok z prečerpania 26,40% p.a. preto nie je možné považovať za neprimerane vysoký. Odporca teda svoje tvrdenia o neznalosti výšky dohodnutého prísľušenstva úveru a o jeho neprimeranej výške nepreukázal. Podľa súdu bolo nepochybné, že odporca úver riadne a včas nesplácal. Túto skutočnosť nepopieral. Právny predchodca navrhovateľa preto zmluvy o účte a o úvere vypovedal. Odporca síce tvrdí, že mu výpoveď nebola doručená, to však nič nemení na tom, že svoje splatné záväzky vyplývajúce zo zmluvy o úvere si riadne a včas neplnil. Povinnosť riadne a včas splácať dohodnutý úver mu nezanikla ani v prípade, ak by výpovede zmlúv neboli účinné. Odporca svoj dlh voči navrhovateľovi dňa 21.11.2011 písomne uznal. Dlh je v uznaní dlhu špecifikovaný, čo do dôvodu ako vzniknutý na základe zmluvy číslo 261669677 so Slovenskou sporiteľňou a.s. a čo do výšky ako istina 1.217,44 eur, prísľušenstvo 444,06 eur a úrok z omeškania 9,25% ročne zo sumy 1.217,44 eur od 28.6.2011 do dňa splatnosti a náklady na inkasné konanie 150,- eur. Náklady na inkasné konanie si navrhovateľ návrhom neuplatňoval. Uznanie dlhu obsahuje všetky náležitosti podľa § 558 Občianskeho zákonníka, je teda platné. Bod 3.4 Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach obsahuje vyhlásenie dlžníka, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Táto dohoda bola odporcovi doručená poštou, preto odporca mal možnosť sa s ňou oboznámiť, mal možnosť si ju dôkladne prečítať, prípadne sa s niekým poradiť a získať potrebné informácie predtým ako ju podpísal. Odporca dohodu odoslal podpísanú poštou navrhovateľovi. Jeho tvrdenie, že si nebol vedomý výšky prísľušenstva pohľadávky preto nebolo preukázané. Odporca potvrdil, že vedel, akú dohodu podpisuje. Výška dlhu, ktorý v uznaní uznal, je špecifikovaná úplne jednoznačne a je rozčlenená na istinu a prísľušenstvo. Skutočnosť, že odporca dohode porozumel, nepriamo vyplýva aj z toho, že na jej podklade platil navrhovateľovi svoj dlh v dohodnutých splátkach, pričom v čase od 21.10.2011 do 3.12.2012 zaplatil spolu 600,- eur /z toho jedna splátka v sume 100,- eur bola zaplatená pred uznaním dlhu/. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, navrhovateľ si uplatnil úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne, pričom za obdobie od 18.2.2008 do 28.6.2011 /1226 dní/ ho vyčíslil na 444,06 eur /v tejto časti je súčasťou žalovanej sumy/. Výška úroku z omeškania je v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. Keďže uplatnený úrok z omeškania neprevyšuje zákonný úrok z omeškania, nie je možné považovať ho za neprimerane vysoký. Za obdobie od 29.6.2011 do 3.12.2012 si uplatnil úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne /odporca úrok z omeškania v takto uplatnenej výške uznal, pričom ku dňu 29.6.2011 bola výška zákonného úroku z omeškania 9,25% ročne/ a s prihliadnutím na jednotlivé platby odporcu zo dňa 21.10.2011 v sume 100,- eur, zo dňa 15.12.2011 v sume 100,- eur, zo dňa 29.2.2012 v sume 200,- eur, zo dňa 22.10.2012 v sume 100,- eur a zo dňa 3.12.2012 v sume 100,- eur ho vyčíslil za obdobie do 3.12.2012 na sumu 140,46 eur. Úrok z omeškania je vyčíslený za toho obdobie správne, v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že omeškanie odporcu pokračuje aj po 4.12.2012, patrí navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne aj za obdobie od 4.12.2012 do zaplattenia. Keďže po započítaní jednotlivých platieb odporcu na istinu mu ostal na istine dlh vo výške 717,44 eur /1217,44 eur ako uznaný dlh - 500,- eur splátky zaplattené po uznaní dlhu/, patrí navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 717,44 eur od 4.12.2012 do zaplattenia. Z uvedených dôvodov súd priznal navrhovateľovi sumu 1 161,50 eur /pozostávajúcu z istiny 717,44 eur a vyčísleného úroku z omeškania 444,06 eur/ spolu s úrokom z omeškania 140,46 eur /za obdobie od 29.6.2011 do 3.12.2012/ a spolu s úrokom z omeškania 9,25% ročne zo sumy 717,44 eur od 4.12.2012 do zaplattenia. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľ bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto mu patrí náhrada nákladov účelne vynaložených na uplatnenie svojho nároku. Trovy konania navrhovateľa pozostávajú zo zaplatteného súdneho poplatku za návrh na začatie konania v sume 69,50 eur a z trov právneho zastúpenia v sume 1.568,38 eur vyčíslených podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. V súlade s § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť trovy konania k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca. Podľa neho navrhovateľ neuniesol v konaní dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažovalo. Nepreukázal, že zo strany odporcu došlo k takému porušeniu zmluvy o úvere, že postupca, ktorého je navrhovateľ právnym nástupcom, bol oprávnený od zmluvy odstúpiť. V rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že postupca odstúpil od zmluvy, bez bližšieho určenia a identifikovania a potom zasa uviedol, že výpoveď zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 25.9.2003 bola účinná dňom doručenia. Medzi odstúpením od zmluvy a jej výpoveďou je rozdiel. Súd v rozsudku tiež uvádza výpoveď zmluvy o úvere zo dňa 31.1.2008 a písomnú výpoveď zmluvy o účte zo dňa 11.2.2008, pričom obe tieto považuje odporca za nezákonné a neplatné. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by ktorúkoľvek z nich odporcovi doručil. Nemohli tak nastať účinky výpovedí. Okrem toho je výpoveď z 31.1.2008 aj neúplná a nezrozumiteľná a teda sa jedná o neplatný právny úkon. Podobne aj všetky

následné právne úkony, ktoré sú na neplatných výpovediach založené, sú tiež neplatné a to vrátane oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011 a dohody o uznaní záväzku zo dňa 16.12.2011. Odporca tiež navrhol vykonať určité dôkazy, ktoré však súd prvého stupňa nevykonal. Na pojednávaní, ktoré sa konalo pred posledným pojednávaním dňa 4.12.2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, sudkyňa uviedla, že bude ešte jedno riadne pojednávanie, ktoré ale v skutočnosti nebolo a týmto postupom bolo odporcovi odopreté právo predložiť nové dôkazy a upozorniť súd na jeho nesprávny výklad vo veci výpovedí. Odporca ďalej poukázal na skutočnosť, že v čase podpísania dohody o uznaní záväzku nemal vedomosť o premlčaní dlhu. Ak by to vedel určite by nekonal nezodpovedne voči sebe a neuznal by premlčaný dlh. Zo strany navrhovateľa mu bolo uvedené, že sa jedná len o dohodu o uznaní záväzku, bez upozornenia na premlčanie dlhu, takže bol zo strany navrhovateľa uvedený do omylu. Preto je táto dohoda neplatná. Dohodu vypracoval navrhovateľ, je pre neho jednostranne výhodná a nevýhodná pre odporcu, a odporca konal pri podpísaní dohody pod nátlakom zo strany navrhovateľa, že dohoda je pre neho výhodná znížením a rozložením splátok na jeden rok. Ak by odporca mal vedomosť o tom, že predmetom dohody je aj uznanie premlčaného dlhu, tak by od tejto dohody odstúpil. Keďže na základe rozhodnutia súdu prvého stupňa je dohoda platná, odstupuje od nej odporca teraz, dňom doručenia jeho odvolania navrhovateľovi. Nakoniec odporca poukázal na to, že súd prvého stupňa vo veci porušil svoju poučovaciu povinnosť podľa § 118 ods. 2 O.s.p.. Na základe všetkých týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh navrhovateľa zamietne.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ. Poukázal na to, že odporca s jeho právnym predchodcom uzatvoril zmluvu o účte a svojím podpisom na zmluve potvrdil, že sa s obsahom zmluvy a obsahom obchodných podmienok oboznámil. Nakoľko odporca nedodrжал zmluvné podmienky, vznikla voči nemu pohľadávka, ktorú navrhovateľ špecifikoval v liste zo dňa 17.2.2014. Odporca uzatvoril dňa 21.12.2011 aj dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, kde podľa jej obsahu svojím podpisom vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu. Svoj záväzok uznal čo do dôvodu i výšky a potom začal aj splátkami uhrádzať svoj dlh. Navrhovateľ sa domnieva, že odporca v konaní nepredložil dôkazy ani neuviedol skutočnosti, ktoré by spochybňovali nárok navrhovateľa a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu a z dôvodov, ktoré odporca uplatnil v odvolacej lehote a to podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli vo včas podanom odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam odporcu odvolací súd dodáva nasledovné:

Odporca ako jeden z hlavných dôvodov svojho odvolania označil skutkové zistenia súdu prvého stupňa ohľadne výpovedí zmlúv zo dňa 31.01.2008 a 11.02.2008. Tu je celkom nedôvodne odporcom poukazované na to, že v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa raz uvádza, že sa jedná o odstúpenie od zmluvy a inde zasa, že išlo o výpovede zmlúv. Odporca totiž nerozlišuje medzi tým, čo uviedol navrhovateľ v návrhu na začatie konania /"postupca odstúpil od zmluvy"/ a ktoré skutkové tvrdenia súd uviedol v úvode odôvodnenia rozsudku ako skutočnosti, ktorými odôvodnil navrhovateľ svoj uplatnený nárok a tým aké skutkové zistenia urobil samotný súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania / písomné výpovede zmlúv zo dňa 31.01.2008 a 11.02.2008/. Podstatné sú samozrejme skutkové závery, ktoré súd urobil z vykonaného dokazovania a tieto zodpovedajú vykonanému dokazovaniu, keď z listov Slovenskej sporiteľne, a.s. odporcovi zo dňa 31.01.2008 a 11.02.2008 nepochybne vyplýva, že menovaná banka vypovedala zmluvu o kontokorentnom úvere ako aj zmluvu o bežnom účte, ktoré s odporcom uzatvorila. Skutočnosť, že by menovaná banka odstúpila od zmlúv uzatvorených s odporcom súd prvého stupňa ako skutkový záver z vykonaného dokazovania v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku neuvádza.

Na druhej strane je pravdou tvrdenie odporcu, že v konaní nebolo preukázané, že by niektorá z vyššie uvedených výpovedí bola aj odporcovi doručená, čo je predpoklad toho, aby nadobudla výpoveď zmluvy účinnosť. Súd prvého stupňa však vo svojom napadnutom rozhodnutí ani neuvádza, že by z vykonaného

dokazovania skutočnosť doručenia výpovedí odporcovi zistil. Odvolací súd sa zhoduje s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa v tom zmysle, že skutočnosť, či odporcovi boli tieto výpovede doručené a či teda nastali ich účinky, nie je podstatná pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa. Účinkom riadnej výpovede zmluvy je to, že záväzok vyplývajúci zo zmluvy zaniká. V tomto prípade, ak by výpovede nadobudli účinnosť, by zanikol záväzok právneho predchodcu navrhovateľa Slovenskej sporiteľne, a.s. zriadiť a viesť pre odporcu bežný účet a poskytovať odporcovi na tomto bežnom účte kontokorentný úver s podmienkami dojednanými v zmluve o kontokorentnom úvere. Takýto zánik záväzku zo zmluvy o bežnom účte a záväzku zo zmluvy o kontokorentnom úvere sa však neznamena zánik záväzku odporcu zaplatiť poplatky súvisiace so zriadením a vedením bežného účtu ani zánik záväzku zaplatiť čerpaný kontokorentný úver vrátane úrokov a poplatkov s tým spojených. Tieto záväzky vznikli v čase účinnosti zmluvy a následná výpoveď zmluvy sa ich preto nedotýka. Účinnosť výpovede zmlúv by mohla mať, v závislosti od zmluvných dojednaní, vplyv len splatnosť záväzkov strán zo zmlúv, ale aj to v zásade len na splatnosť tých záväzkov, ktorých splatnosť už nastala skôr, teda pred účinnosťou výpovede zmluvy.

V predmetnej právnej veci sa ale nebolo potrebné zaoberať závislosťou splatnosti záväzkov odporcu z predmetných zmlúv o bežnom účte a kontokorentnom úvere od výpovede zmlúv právnym predchodcom navrhovateľa, pretože odporca uzatvoril s navrhovateľom dňa 21.12.2011 dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Predmetom tejto dohody nebolo len uznanie záväzku odporcu voči navrhovateľovi ale aj dojednanie splatnosti tohto záväzku v 12 pravidelných splátkach v období od 30.12.2011 do 30.11.2012. Takáto dohoda nie je ničím iným ako dohodou o zmene vzájomných práv a povinností podľa § 516 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, konkrétne dohodou o zmene splatnosti záväzku odporcu. Uzatvorením tejto dohody tak došlo k zmene splatnosti záväzku odporcu zaplatiť dlh zo zmluvy o bežnom účte a zo zmluvy o kontokorentnom úvere a preto už nebolo vo veci rozhodujúce zisťovať a posudzovať doručenie výpovedí týchto zmlúv odporcovi a ich účinnosť, osobitne s ohľadom na splatnosť záväzku odporcu. Otázka výpovedí zmlúv o bežnom účte a o kontokorentnom úvere, na ktorú odporca upriamil svoju pozornosť v podanom odvolaní, sa tak stala bezpredmetnou.

Rovnako je potrebné posúdiť aj odporcom tvrdenú závislosť ostatných právnych úkonov - postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu, od platnosti predmetných výpovedí zmlúv. Platnosť postúpenia existujúcej pohľadávky zo zmluvy, či uznanie dlhu z takejto zmluvy alebo dohoda o zmene v obsahu záväzkov zo zmluvy /vid'. nižšie/ a platnosť takýchto právnych úkonov nie sú nijako závislé od toho, či došlo k výpovedi zmluvy a či táto výpoveď je platná.

Čo sa týka samotného záväzku odporcu voči navrhovateľovi a jeho výšky, súd prvého stupňa správne vychádzal z predmetnej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 21.12.2011. Týmto spôsobom odporca uznal svoj dlh, ktorý bol predmetom tohto súdneho konania, dôsledkom čoho je podľa § 558 Občianskeho zákonníka založenie vyvrátenej právnej domnienky, že v čase uznania dlh odporcu voči navrhovateľovi existoval. Procesnoprávnym dôsledkom takéhoto uznania dlhu je potom skutočnosť, že dôkazné bremeno ohľadne existencie uplatnenej pohľadávky, jej právneho dôvodu a výšky, ktoré v konaní zaťažovala navrhovateľa sa presúva na odporcu, ktorý musí v konaní vzniknutú právnu domnienku existencie svojho dlhu v čase jeho uznania vyvrátiť a to tak, že v konaní preukáže, že uznaný dlh v čase jeho uznania neexistoval. Túto skutočnosť však odporca v konaní nepreukázal, právnu domnienku existencie svojho dlhu voči navrhovateľovi nevyvrátil a preto musel súd prvého stupňa nutne posúdiť uplatnený nárok navrhovateľa ako dôvodný.

Pokiaľ ide o platnosť predmetnej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 21.12.2011, ktorú platnosť odporca spochybňuje, postačí odvolaciemu súdu poukázať na zistenia súdu prvého stupňa, podľa ktorých bola táto dohoda odporcovi doručená poštou, preto mal odporca možnosť sa s ňou oboznámiť, mal možnosť si ju dôkladne prečítať, prípadne sa s niekým poradiť a získať potrebné informácie predtým ako ju podpísal a podpísanú odoslal poštou navrhovateľovi. Je teda zrejmé, že sa jedná o úplne odlišnú situáciu ako sú tie, ktoré v rozhodovacej praxi súdov vedú k záverom o nekalých obchodných praktikách dodávateľov a tým k neplatnosti takýchto dohôd o uznaní dlhu, pri ktorých dodávateľ /jeho zamestnanci, či zamestnanci tretích osôb - vymáhačských spoločností/ navštevujú spotrebiteľov doma, či v zamestnaní s vopred pripravenou dohodou o uznaní dlhu, ktorú pod určitým tlakom „nútia“ spotrebiteľa, bez jej náležitého oboznámenia, podpísať. Tu bol návrh dohody zaslaný odporcovi poštou, ten mal možnosť sa s ním riadne oboznámiť, prípadne vyhľadať pred jej podpisom i odbornú pomoc a poradu a podľa vlastného uváženia a v ním zvolenom čase takýto

návrh prijať alebo neprijať. Odporcove námietky neplatnosti tejto dohody preto podľa odvolacieho súdu neobstoja.

Odporca ďalej namietal porušenie poučovacej povinnosti podľa § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvého stupňa /povinnosť po začatí pojednávania - po tom, čo účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania, uviesť podľa doterajších výsledkov konania, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli/. Ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. ukladá súdu tam uvedenú povinnosť s cieľom vytvoriť účastníkom konania možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôbili ich ďalší procesný postup v konaní, teda aby zamerali svoju procesnú aktivitu na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné a aby tak dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Upravuje len postup súdu pri vedení pojednávania a týka sa skutkových okolností, resp. potreby ďalšieho dokazovania a jeho zamerania. Porušenie uvedeného ustanovenia žiadnym spôsobom nelimituje účastníka pri realizácii jeho procesných práv /napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy/ a preto samé osebe nepredstavuje odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom /čo by bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia odvolacím súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p./.

Odporca ďalej vo svojom odvolaní uviedol, že navrhol vykonať určité dôkazy, ktoré však súd prvého stupňa nevykonal. Ani toto samo osebe nezakladá dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie výsluchom zamestnankyne Slovenskej sporiteľne, a.s. na okolnosti pri uzavretí zmluvy s odporcom, pretože vykonanie takého výsluchu vzhľadom na odstup času od uzavretia zmluvy a vzhľadom na to, že ostatné vykonané dôkazy sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci, považoval za neúčelné. Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 26.06.2014 /č.l. 103 a nasl. spis/ vyplýva, že odporca navrhol uvedený dôkaz na preukázanie skutočnosti, či ho zamestnankyňa Slovenskej sporiteľne, a.s. pri uzatváraní zmluvy riadne upozornila na výšku úrokov.

Dokazovanie je častou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd /§ 125 O.s.p./.

Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených /navrhnutých/ dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy /§ 157 ods. 2 O.s.p./.

Z obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy ústavná povinnosť vykonať všetky dôkazy, ktoré označil účastník konania. Skutočnosť, že súd neakceptuje návrhy účastníka na vykonanie dokazovania, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práv účastníka. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní /pozri nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 75/96 a sp. zn. I. ÚS 350/08/.

Ako už bolo vyššie uvedené odporca navrhol vykonať dokazovanie výsluchom svedkyne-zamestnankyne Slovenskej sporiteľne, a.s. na preukázanie skutočnosti, či ho zamestnankyňa Slovenskej sporiteľne, a.s. pri uzatváraní zmluvy riadne upozornila na výšku úrokov. Súdom prvého

stupňa tento navrhnutý dôkaz nevykonal, čo v napadnutom rozsudku odôvodnil tým, že vzhľadom na odstup času od uzavretia zmluvy a vzhľadom na to, že ostatné vykonané dôkazy sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci, považoval vykonanie tohto dôkazu za neúčelné. Odvolací súd v takomto procesnom postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne vady. Zmluva o kontokorentnom úvere medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a odporcom bola uzatvorená dňa 25.09.2003. Od jej uzatvorenia po navrhnutie dôkazu odporcom /26.06.2014/ teda uplynulo viac ako 10 rokov a je preto prakticky nemožné, aby si zamestnankyňa banky na okolnosti uzatvorenia zmluvy s odporcom vzhľadom na odstup času pamätala. Ešte podstatnejšia okolnosť, ktorá oprávňovala súd prvého stupňa k odmietnutiu vykonania tohto navrhovaného dôkazu je však to, že výška úrokovej sadzby z kontokorentného úvere je jasne a zrozumiteľne v samotnej zmluve uvedená a to v časti základných podmienok úveru /spolu s výškou úverového rámca, splatnosťou úrokov, konečnou splatnosťou úveru a podobne/. Odporca, ktorému bol návrh zmluvy predpripravený Slovenskou sporiteľňou, a.s. predložený k podpisu, teda musel byť pred uzatvorením zmluvy oboznámený s podmienkami úveru, vrátane úrokovej sadzby a jeho opačné tvrdenia je potrebné nutne hodnotiť ako účelové, vedené snahou vyhnúť sa splneniu povinností, ktoré na seba dobrovoľne uzatvorením zmluvy prevzal. Súd prvého stupňa preto dôvodne a správne odmietol vykonať dôkaz navrhnutý odporcom, výsluch svedkyne- zamestnankyne Slovenskej sporiteľne, a.s..

Odvolací súd nezistil ani dôvodnosť ďalšej z odvolacích námietok odporcu, ktorý uvádzal, že na pojednávaní, ktoré sa konalo pred posledným pojednávaním dňa 4.12.2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, sudkyňa uviedla, že bude ešte jedno riadne pojednávanie, ktoré ale v skutočnosti nebolo a týmto postupom bolo odporcovi odopreté právo predložiť nové dôkazy a upozorniť súd na jeho nesprávny výklad vo veci výpovedí zmlúv. Uvedené tvrdenie odporcu sa nezakladá na pravde. Z obsahu spisu vyplýva, že odporca bol zo strany súdu písomne poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Toto písomné poučenie mu bolo spolu s predvolaním na termín pojednávania určeným na deň 17.10.2013 doručené do vlastných rúk dňa 13.09.2013 ako o tom svedčí pripojená doručka. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že odporca sa zúčastnil pojednávania pred súdom prvého stupňa dňa 26.06.2014, na ktorom bol ako účastník konania vypočutý. Súd prvého stupňa toto pojednávanie odročil na neurčito za účelom poskytnutia lehoty 30 dní účastníkom konania na mimosúdne riešenie sporu. Na výzvy súdu právny zástupca navrhovateľa podaním doručeným súdu dňa 08.09.2014 oznámil, že k mimosúdnej dohode s odporcom nedošlo. Súd preto vytýčil nový termín pojednávania na deň 16.10.2014, na ktorý boli podľa pripojených doručiek riadne a včas predvolaní právny zástupca navrhovateľa ako aj odporca. Odporca podaním doručeným súdu dňa 13.10.2014 ospravedlnil svoju neúčasť na uvedenom pojednávaní z dôvodu zahraničnej cesty. Pojednávanie konané dňa 16.10.2014 súd bez prejednávania veci odročil uznesením vyhláseným na tomto pojednávaní na deň 04.12.2014. Právny zástupca navrhovateľa si predvolanie na nový termín pojednávania riadne a včas prevzal, o čom svedčí pripojená doručka. Odporcovi bolo predvolanie na nový termín pojednávania doručované na adresu, ktorú sám v podaní zo dňa 13.10.2014 označil ako adresu na doručovanie. Tu si podľa vrátenej zásielky predvolanie neprevzal, pričom podľa skutočností vyznačených na obálke neprevzatej zásielky mal súd vykázané doručenie zásielky postupom podľa § 47 ods. 2 O.s.p. v deň 21.11.2014. kedy sa neprevzatá zásielka vrátila súdu. Súd preto dňa 04.12.2014 vykonal pojednávanie bez prítomnosti riadne a včas predvolaného odporcu, ktorý sa bez ospravedlnenia na toto pojednávanie nedostavil, a vyhlásil na ňom napadnutý rozsudok. V uvedenom procesnom postupe súdu prvého stupňa odvolací súd nezistil žiadnu vadu, ktorá by viedla k odňatiu možnosti odporcovi konať pred súdom. Odporca bol riadne poučený o svojej dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a na posledné pojednávanie vo veci bol riadne a včas predvolaný. Skutočnosť, že sa tohto pojednávania nezúčastnil a pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania nenavrhol vykonať ďalšie dôkazy preto nemožno klásť za vinu súdu prvého stupňa, ktorý odporcovi riadne umožnil uplatnenie všetkých jeho procesných práv ale len samotnému odporcovi.

Nakoniec odvolací súd k tvrdeniam odporcu, že dňom doručenia jeho odvolania navrhovateľovi odstupuje od dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 21.12.2011 dohodu, uvádza, že odstúpiť od zmluvy možno len ak je to zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté / § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Odvolaciemu súdu nie je známy žiadny právny predpis, ktorý by odporcovi umožňoval od uvedenej dohody odstúpiť a samotný odporca netvrdil a ani nepreukázal, že možnosť odstúpenia od tejto dohody bola účastníkmi v dojednaná. Odporca teda nemá právo od dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 21.12.2011 odstúpiť a takýto jeho úkon je právne irelevantný.

Na základe týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tento si ju neuplatnil.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.